

Sygn. akt V CSK 618/19

POSTANOWIENIE

Dnia 14 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Joanna Misztal-Konecka

w sprawie z powództwa R.P.

przeciwko M.M.

o zapłatę

oraz w sprawie z powództwa M.M.

przeciwko R.P.

o zapłatę

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 sierpnia 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki (pozwanej wzajemnej)

od wyroku Sądu Apelacyjnego we [...]

z dnia 30 maja 2019 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie
obciąża skarżącej kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

1. Wyrokiem z 30 maja 2019 r. Sąd Apelacyjny we [...], w sprawie z powództwa R.P. przeciwko M.M. o zapłatę oraz z powództwa M.M. przeciwko R.P. o zapłatę, zmienił na skutek apelacji stron zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego we W. z 13 listopada 2018 r. w ten sposób że: oddalił powództwo M.M. ponad kwotę 43 647,59 zł z ustawowymi odsetkami od 3 czerwca 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. i odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, oddalił apelację powódki M.M. oraz orzekł o kosztach procesu.

2. Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wywiodła M.M., wskazując na naruszenie art. 378 § 1 K.p.c., art. 207 K.p.c., art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 K.p.c., art. 471 w zw. z art. 354 § 1 i art. 355 § 1 K.c., art. 355 § 1 K.c., art. 65 § 1 i 2 K.c., art. 353¹ K.c., art. 224 § 1 i 2 K.c. i art. 255 w zw. z art. 6 i 7 K.c., art. 5 K.c., art. 382 w zw. z art. 227 K.p.c., art. 415 i art. 405 K.c., art. 379 pkt 5 K.p.c., art. 391 § 1 w zw. z art. 156, art. 224 § 1, art. 217 § 1, art. 381, art. 177 § 1 pkt 4 K.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

3. Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ K.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 K.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

4. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 K.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że skarga kasacyjna, nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do

czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie. Tak więc, nie w każdej sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, w przeciwnym razie Sąd Najwyższy stałby się wbrew obowiązującym regulacjom sądem trzeciej instancji. Nie jest rolą Sądu Najwyższego korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

5. Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 K.p.c. Wskazać przede wszystkim trzeba, że łączenie przesłanki oczywistej zasadności skargi z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów budzi poważne zastrzeżenia. Jednoczesne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawa) generalnie wyklucza możliwość stwierdzenia oczywistej zasadności skargi. Przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawarte w pkt 1 i 4 art. 398⁹ § 1 K.p.c. wzajemnie się, co do zasady, wykluczają, ponieważ zakładają przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarówno z uwagi na interes publiczny (pkt 1), jak i prywatny skarżącego (pkt 4). Trudno sobie wyobrazić sytuację, w której wyrok jest oczywiście wadliwy, a jednocześnie w sprawie występuje tak poważna wątpliwość prawna, że wymaga interwencji i rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy.

6. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego wskazanie jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 K.p.c.) nakłada na skarżącego obowiązek nie tylko sformułowania tego zagadnienia, ale, co istotne, także przedstawienia wyczerpującej argumentacji, wykazania, że jest to zagadnienie nowe, dotychczas nierozstrzygnięte, oraz że jego precedensowy charakter będzie miał znaczenie przy rozstrzygnięciu spraw podobnych przez sądy powszechne. Uzasadnienie zatem tej

przesłanki wymaga od skarżącego szczególnej staranności w wykazywaniu „istotności” zagadnienia, które musi mieć charakter prawny.

7. Skarżąca nie sprostала powyższym wymaganiom, zaś rolą Sądu Najwyższego nie jest poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Zdaniem skarżącej w sprawie występują zagadnienia prawne nakreślone w pytaniach:

- czy w przypadku przewłaszczenia na zabezpieczenie rzeczy, gdy wierzyciel realizuje sposób zaspokojenia nie poprzez zatrzymanie przewłaszczonej rzeczy na własność, lecz poprzez sprzedaż rzeczy i zatrzymanie ceny, zgodne z naturą stosunku przewłaszczenia na zabezpieczenie jest dochodzenie przez wierzyciela wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy przez dłużnika do czasu sprzedaży rzeczy, z którą wiąże się zaspokojenie wierzyciela oraz czy istnieją przesłanki do wywiedzenia takiego roszczenia w oparciu o przepisy art. 224 i art. 225 K.c., mimo zawartej umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie, jeśli termin zapłaty długu, w związku z którym zawarto tę umowę, już upłynął;

- czy w sytuacji, w której umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie przewiduje, że wierzyciel zatrzymuje rzecz na własność, a następnie rzecz sprzedaje w celu zaspokojenia z ceny, to podstawą rozliczeń między stronami jest wartość rzeczy z dnia zatrzymania i upływu terminu płatności długu czy z dnia sprzedaży przewłaszczonej rzeczy;

- czy w sytuacji umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie wzorzec należytej staranności wierzyciela przy sprzedaży przewłaszczonej rzeczy można oceniać w oderwaniu od wartości rzeczy wskazanej przez strony w umowie przewłaszczenia na zabezpieczenie oraz jej wartości rynkowej;

- czy przepisy art. 391 § 1 K.p.c. w zw. z art. 156 K.p.c. i art. 217 § 1 K.p.c. nakazują Sądowi drugiej instancji odroczenie rozprawy w sytuacji, w której z prowadzonego równoległe postępowania karnego mogą zostać uzyskane istotne dowody dotyczące sprawy;

- czy przepisy art. 398¹⁵ § 1 K.p.c. i art. 398¹⁶ k.p.c. w zw. z art. 415 K.p.c. mogą mieć zastosowanie wprost lub w drodze analogii także do kosztów procesu zasądzonych od powoda na rzecz pozwanego w wyroku oddalającym powództwo, czy też art. 98 § 1 K.p.c. daje w takim przypadku Sądowi orzekającemu o kosztach po uchyleniu zaskarżonego prawomocnego wyroku prawo doliczenia kosztów uiszczonych lub wyegzekwowanych od powoda na podstawie tego wyroku do końcowego rozliczenia kosztów w sprawie.

Kwestie wskazane w skardze kasacyjnej dotyczące konstrukcji tzw. przewłaszczenia na zabezpieczenie zostały już wyjaśnione w orzecznictwie. Sąd Najwyższy wskazywał, że w przypadku nabycia prawa własności przewłaszczonej rzeczy, tj. po wygaśnięciu roszczenia o zwrotne przeniesienie prawa własności, na gruncie prawa rzeczowego wierzyciel ma pełną swobodę w dysponowaniu nieruchomością, jest jedynie ograniczony na płaszczyźnie obligacyjnej, ponieważ musi w prawidłowy sposób rozliczyć się z dłużnikiem. Nie powinno zatem budzić wątpliwości, że pozwanej R.P. w oparciu o art. 225 K.c. w zw. z art. 224 K.c. przysługiwało roszczenie o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie przez powódkę z nieruchomości położonej we W. przy ul. [...] po uzgodnionej przez strony dacie, w której nieruchomość ta miała zostać opróżniona, niezależnie od obowiązku sprzedaży nieruchomości i rozliczenia z powódką. Sąd Najwyższy wyjaśniał również, że zaspokojenie wierzyciela z przewłaszczonej rzeczy następuje nie z chwilą, gdy nabywa on rzecz na własność, bo to ma miejsce w momencie zawarcia umowy przewłaszczenia (art. 155 § 1 K.c.), ale z chwilą, gdy podejmie czynności prowadzące do zaspokojenia się z tej rzeczy w celu umorzenia w całości lub w części zabezpieczonej wierzytelności (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 22 października 2014 r., II CSK 784/13, niepubl. i z 13 maja 2011 r., V CSK 360/10, niepubl.). Nie powinna więc budzić wątpliwości kwestia czy podstawą rozliczeń między stronami jest wartość rzeczy z dnia upływu terminu płatności długu, czy z dnia sprzedaży przewłaszczonej rzeczy, oraz czy jako wartość rzeczy należy przyjąć wartości wskazaną przez strony w umowie przewłaszczenia na zabezpieczenie, czy kwotę uzyskaną ze sprzedaży rzeczy, skoro wyjaśnione zostało już, że w obu przypadkach decydujący jest moment faktycznego zaspokojenia wierzyciela. Skarżąca nie wskazała nowych argumentów

uzasadniających przyjęcie potrzeby ponownej wypowiedzi Sądu Najwyższego w powyższych kwestiach, zaś odmiennych ustaleń strony niniejszego procesu w umowie pożyczki i przewłaszczenia na zabezpieczenie nie poczyniły.

Nie mogą być również uznane za istotne zagadnienia prawne problemy sformułowane na gruncie przepisów prawa procesowego. Nie stanowi takiego problemu wątpliwość czy przepisy art. 391 § 1 K.p.c. w zw. z art. 156 k.p.c. i art. 217 § 1 K.p.c. nakazują sądowi drugiej instancji odroczenie rozprawy w sytuacji, w której prowadzone jest równoległe postępowanie karne. Zgodnie z art. 156 K.p.c., sąd, nawet na zgodny wniosek stron, może odroczyć posiedzenie tylko z ważnej przyczyny. Z przepisu tego wynika, że sąd, podejmując decyzję w przedmiocie odroczenia posiedzenia, zawsze musi ocenić, czy istnieją ku temu ważne przyczyny, a więc takie, których nieuwzględnienie prowadziłoby do uchybień procesowych mogących stanowić - jako naruszające zasady postępowania - podstawę zaskarżenia wyroku. Kwestia oceny, czy zachodzą podstawy do odroczenia posiedzenia jest ściśle związana z okolicznościami sprawy. Nie można więc mówić – z powołaniem się na toczące się równoległe postępowanie karne – o potrzebie rozstrzygnięcia abstrakcyjnego, oderwanego do konkretnej sytuacji procesowej zagadnienia prawnego dotyczącego stwierdzenia, czy w danych okolicznościach zachodziła potrzeba zastosowania art. 156 K.p.c. Takie zagadnienie jako pozbawione uniwersalnego charakteru nie wypełnia przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 K.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym nie może być kwestia związana z rozliczeniem kosztów procesu. Samo rozstrzygnięcie o kosztach procesu nie ma bowiem wpływu na wynik sprawy, co jest wymagane dla spełnienia przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 K.p.c.

8. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni

i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się również, że dla stwierdzenia, że w sprawie wystąpiła przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 K.p.c. skarżący powinien był wskazać konkretne, naruszone przez sąd przepisy, a także powinien był przytoczyć odpowiednie argumenty wyjaśniające, dlaczego te przepisy zostały, jego zdaniem, w tak ewidentny sposób naruszone (postanowienie Sądu Najwyższego z 24 września 2013 r., III SK 4/13, niepubl.).

9. Skarżąca nie przedstawiła dostatecznych argumentów świadczących o występowaniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Skarżąca podała, że Sąd drugiej instancji:

- pominął część podniesionych przez powódkę w apelacji zarzutów, nie rozpoznając ich przy wydawaniu rozstrzygnięcia, przez co naruszył art. 378 § 1 K.p.c.;

- naruszył przepisy art. 382 K.p.c. oraz art. 3, art. 217 § 1 K.p.c., art. 227 K.p.c., art. 232 K.p.c. i art. 233 § 1 K.p.c. - w zw. z art. 233 § 1 K.p.c., poprzez zdyskredytowanie zeznań świadka adwokata H.M.;

- uznał, że pozwana mogła sprzedać przewłaszczoną nieruchomość za cenę dowolną, w tym za cenę dwukrotnie niższą niż jej wartość potwierdzona ustaleniami stron w umowie z 22 listopada 2011 r. ustalającymi wartość nieruchomości do celów stosunku przewłaszczenia na kwotę 800 000 zł, opiniami biegłych sądowych, dopuszczonym w postępowaniu apelacyjnym dowodem z odpisu umowy sprzedaży tej samej nieruchomości z 31 sierpnia 2018 r. oraz ustaleniami faktycznymi poczynionymi na podstawie zeznań świadków;

- pomimo podzielenia ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji co do tego, że powódka nie przebywała we wskazywanym przez pozwaną okresie na nieruchomości uwzględnił w całości podnoszoną przez pozwaną kwotę z tytułu bezumownego z niej korzystania;

- nie uwzględnił wniosku skarżącej o odroczenie rozprawy z ważnej przyczyny, to jest uzyskania informacji o toczącym się postępowaniu karnym, co pozbawiło skarżącą możliwości obrony jej praw (art. 379 pkt 5 K.p.c.) oraz naruszało art. 391 § 1 K.p.c. w zw. z art. 217 § 1 K.p.c. i art. 156 K.p.c. oraz art. 224 § 1 K.p.c.

Jak wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, nie jest bezwzględnym warunkiem prawidłowego rozpoznania sprawy przez Sąd drugiej instancji odniesienie się odrębnie do każdego z zarzutów podniesionych w apelacji. Z ustanowionego w przepisie art. 378 § 1 K.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika również konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (np. wyroki Sądu Najwyższego z 15 września 2016 r., I CSK 659/15, niepubl. oraz z 4 kwietnia 2018 r., V CSK 266/17, niepubl.). Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wykazuje – wbrew ocenie skarżącej – aby nie zawierało ono dostatecznego wyjaśnienia motywów Sądu drugiej instancji. Nie można więc uznać, że skarżąca skutecznie wykazała kwalifikowane naruszenie art. 378 § 1 K.p.c.

Przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 K.p.c. nie wypełniają też argumenty dotyczące oceny zeznań świadka H.M., wartości nieruchomości oraz ustaleń co do przebywania skarżącej na spornej nieruchomości. Rozważania skargi kasacyjnej zostały w tej części oparte o własną ocenę sprawy przez skarżącą i stanowią w istocie niedopuszczalne podważenie ustalonego w sprawie stanu faktycznego. Uszło uwagi skarżącej, że zgodnie z art. 398³ § 3 K.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi przez sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 K.p.c.). Zawarty w art. 398³ § 3 K.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz wiążące Sąd Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia oznacza niedopuszczalność powoływania się przez

skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Tak zaś należy kwalifikować zarzuty powódki co do tego, że z samego zestawienia ceny nieruchomości wskazanej w umowie przewłaszczenia na zabezpieczenia, ceny wskazanej w prywatnym operacie szacunkowym, ceny z umowy sprzedaży zawartej w wykonaniu uprawnień pozwanej do zaspokojenia się z nieruchomości i ceny z umowy sprzedaży nieruchomości zawartej w 2018 r. wynika, iż ceny te są niezwykle zróżnicowane, a w konsekwencji oczywiste jest, iż pozwana naruszyła obowiązek należytej staranności w poszukiwaniu nabywcy nieruchomości. Ocena należytej staranności dłużnika w wykonaniu zobowiązania z istoty rzeczy musi być zobiektywizowana i odniesiona do wzorca starannego działania w obrocie; nie oznacza to jednak uprawnienia do dokonania takiej oceny na podstawie wybranych kryteriów, czy też tylko jednego z kryteriów, z pominięciem wszystkich okoliczności danego przypadku. W tym zaś zakresie Sąd Najwyższy nie może, jak już podkreślono, pominąć ustaleń faktycznych sądów *meriti*, czy też poczynić ustaleń odmiennych niż przez te sądy poczynione. Uzasadnienie zaś wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania do tego w sposób niedopuszczalny zmierza.

Nie stanowi też wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej powołanie się na okoliczność nieuwzględnienia wniosku o odroczenie rozprawy złożonego przez pełnomocnika skarżącej na rozprawie w dniu 24 maja 2019 r. (k.1149). Jak już podano, wątpliwości budzi argumentacja zawarta w skardze kasacyjnej, zmierzająca do jednoczesnego przedstawienia powyższej kwestii jako istotnego zagadnienia prawnego oraz dla wykazania przesłanki oczywistej zasadności skargi. Skarżąca nie przedstawiała dostatecznych argumentów dla stwierdzenia, że oddalenie jej wniosku o odroczenie posiedzenia stanowiło naruszenie elementarnych zasad procesu. Odroczenie rozprawy może nastąpić wyłącznie z ważnych przyczyn. Prowadzenie równoległe postępowania karnego nie uzasadnia odroczenia rozprawy nawet w sytuacji, gdy przedmiot postępowania karnego jest zbieżny z postępowaniem cywilnym. Postępowanie cywilne jest niezależne od postępowania karnego. Inne są przesłanki odpowiedzialności cywilnej i karnej, a zatem od oceny sądu zależy, czy w danych okolicznościach

przesłanki ekonomiki procesowej przemawiają za odroczeniem posiedzenia w oczekiwaniu na wyniki postępowania karnego.

Analiza okoliczności sprawy nie wskazuje również, że skarżąca wykazała kwalifikowane naruszenie art. 379 pkt 5 K.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że przewidziane w art. 379 pkt 5 K.p.c. pozbawienie strony możliwości obrony jej praw polega na tym, że strona na skutek wadliwości działań procesowych sądu lub strony przeciwnej nie brała udziału w całym postępowaniu lub jego znacznej części, jeżeli skutki tych wadliwości nie mogły być usunięte na następnych rozprawach przed wydaniem wyroku w danej instancji. Ocena zaistnienia takiej sytuacji procesowej dokonywana być powinna w kontekście okoliczności konkretnej sprawy. Chodzi jednak tylko o wypadki rzeczywistego pozbawienia możliwości obrony, którego skutkiem było niedziałanie strony w postępowaniu. O pozbawieniu strony możliwości obrony swych praw przesądza kumulatywne wystąpienie trzech okoliczności: naruszenia przez sąd przepisów procesowych będących źródłem uprawnień strony, wpływu tego uchybienia na wyłączenie możliwości działania strony w postępowaniu oraz niemożności obrony swych praw w postępowaniu w następstwie wystąpienia obu uprzednio wymienionych okoliczności. Nie dochodzi do nieważności postępowania, gdy mimo naruszenia przez sąd przepisów postępowania strona podjęła czynności w procesie (tak np. Sąd Najwyższy w wyroku z 1 marca 2017 r., IV CSK 350/16, niepubl.). Pozbawienie strony możliwości obrony swych praw nie dotyczy sytuacji, w której sąd pomija środki dowodowe zgłaszane przez stronę, uznając, że zebrany materiał dowodowy jest wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy. Ocena w tym zakresie nie składa się na podstawę nieważności postępowania z art. 379 pkt 5 k.p.c., którą nie mogą być wadliwości w postępowaniu dowodowym lub ustalaniu stanu faktycznego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 590/17, niepubl.).

10. Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ K.p.c.

aj